Hinkens novell

Hinken, skolans excentriske svensklärare, smällde ner en bunt papper på katedern.

”Här finns noveller på temat ’Framtid’. Välj en, läs den, reflektera och kommentera!”

Eleverna släntrade fram och började utan någon synbar iver bläddra bland alstren. Så gjorde också Albin, men när han fick syn på en av rubrikerna tändes ett litet hopp om att hitta någonting läsbart. *Robotierad.* Den skulle han ha.

Kirurg Anna-Lovisa Ekblom riktade den ljusstarka pannlampan neråt och böjde sig fram för att granska hålet i Robert Niklassons svällande mage.

”Det konstgjorda hjärtat sitter som det ska, men jag tror att vi behöver justera effekten en aning. Räck mig en T7-mejsel, Nina.”

Nina Ahlström, avdelningens erfarna operationssköterska, grävde lite i verktygsbacken och räckte sedan fram en brandgul sak, som lite påminde om en missformad morot. Kirurg Ekblom tog emot den med en grymtning och lät den sedan försvinna in i innandömet på Robert Niklasson.

”Blodtryck? Andning?”

”Stabilt. Allt ser bra ut.”

Ekblom fipplade lite med mejseln och visade därefter med en enkel handrörelse att andrekirurg Erik Otterman kunde sy igen. Hon tog ett steg tillbaka och betraktade sin patient.

”Såja. Nu lär han nog överleva. Vad mera?”

”Ni borde titta på hans ben också. Han slog inte bara huvudet när han föll i trappan.”

Ahlström drog undan det mattgröna operationslakanet och blottade ett svårt skadat högerben. Ekblom slängde en blick på det och skakade på huvudet.

”Du får nog rulla in reservdelsvagnen igen, Nina. När vi en gång börjat kan vi lika gärna göra det fullt ut. Och påminn mig sedan att ändra hans personnummer till en QRP-kod.”

”Så ni ämnar robotiera honom helt och hållet?”

”Ja, det är väl lika bra.”

”Frun, nu är den första uppladdningen klar.”

Operationssalens AI-ansvarige Vincent Berg tittade upp från sin skärm, medan han snurrade en penna mellan fingrarna. ”Hur lågt IQ ska jag ge honom?”

Robert Niklasson, ordförande för organisationen MAPS (Människoanpassat Samhälle), slängde fast dörren till kontoret på sjunde våningen och satte av mot hissarna så snabbt som hans 140 kilogram tunga kroppshydda tillät. Niklasson var väl medveten om att han borde undvika stress, men när idioterna i regeringen igen hade fattat ett fullständigt korkat beslut kunde han inte bli annat än upprörd.

Denna gång handlade det om ett nytt lagförslag som ytterligare flyttade fram positionerna för landets allt fler robotierade. Niklasson hade de senaste 20 åren med näbbar och klor kämpat emot trenden att ersätta mänskliga kroppsdelar med konstgjorda och grundandet av organisationen MAPS hade varit ett steg.

MAPS försökte dels motarbeta beslut som gav robotierade människor fördelar framom helhumana, dels hjälpa alla dem som ångrat sina operationer och ville byta tillbaka någon konstgjord kroppsdel mot en mänsklig. Nu skulle han, än en gång, upp till regeringskansliet vid Senatstorget för att, än en gång, säga dem ett sanningens ord.

”Det är service i dag”, sade en förbipasserande kvinna från ett annat kontor, när hon såg Niklasson stå och vänta vid hissarna. ”Det skulle visst ta hela dagen.”

Niklasson kom ihåg att han nog sett en infolapp om servicen, svor inombords och stegade i väg mot trapphuset. Blodet hettade i ansiktet. Han smällde upp dörren och var nära att ramma en stackars städare som var på väg upp med en hink och en lång sopborste.

Det var mitt emellan fjärde och femte våningen som hjärtattacken kom. Det brände till i bröstet, allting svartnade och Niklasson föll handlöst de åtta trappstegen ner till följande avsats. Där blev han liggande i exakt fyra minuter, innan samma städare var på väg ner. Ambulansen kom inom ytterligare tolv minuter.

Operationen gick in på sin sjätte timme. Kirurg Ekblom hade då hunnit byta ut den del av Niklassons hjärna som ådragit sig den största blödningen i fallet, ersätta det skadade hjärtat med ett konstgjort och välja ut ett titanhjul som i fortsättningen skulle fungera som högerben. Efter ytterligare timme satt hjulet på plats och Niklasson rullades i väg till uppvaknet.

”Vi gjorde vad vi kunde”, konstaterade Ekblom, medan hon drog av sig kirurghandskarna och kastade dem i en gul plastbehållare för operationsskräp.

Hon log mot Berg och hans AI-modul.

”Tycker du att vi var för hårda mot honom?”

Berg log tillbaka.

”Nej. Med IQ 72 kommer han åtminstone att kunna äta och klä på sig själv.”

Ekblom nickade.

”Men inte ställa till med mer trassel varken för regeringen eller för oss. Ett hinder mindre när vi robotierade slutligen tar över hela världen.”

Hennes röda laserögon glödde i den nu nedsläckta operationssalen. ”För det kommer vi att göra.”

Albin skakade på huvudet. Som om det inte räckte med en dimension full av monsterhybrider. Nej, robotieringen fick andra ägna sig åt att bekämpa.

Vad innebär det att svenskläraren med smeknamnet Hinken är *excentrisk*?
Ge exempel på saker i texten som gör att man förstår att detta utspelar sig i framtiden.
Varför tror du att Robert Niklasson försökte motverka robotieringen?
Vad gjorde han för att motverka den?
Vad var det för skillnad mellan *robotierade* och *helhumana* människor?
Vilka olika saker skedde med Niklasson under operationen?
Om du fick byta ut en av dina kroppsdelar mot en konstgjord – vilken och varför?
På slutet förstår man att kirurg Ekblom själv är robotierad. Vad tänker du om det?

